

La Mallorca post-Barceló

Després del fenomen Barceló a Mallorca han sorgit gran nombre de joves que cerquen la glòria pictòrica. Com digué Barceló, "als anys setanta tots els joves volien ser músics de rock i als vuitanta pintors".

A Mallorca, els setanta, i sobretot la seva segona meitat, oferiren un aplec de col·lectius i manifestos com Blanc d'Ou, Correu de Son Coc, Criada 74, Taller Llunàtic, etc., que van intentar amb més o menys continuïtat introduir en el panorama mallorquí els postulats estètics que havien sorgit a Europa en les darreres dècades. Juntament amb noves formulacions plàstiques hi intervenen reivindicacions de caire socio-cultural dirigides cap a les institucions rectores del món artístic del moment.

És important la referència a aquests anys perquè alguns dels artistes consolidats als vuitanta pertanyien a aquells col·lectius. Sense dubte el cas més extravagant d'ascensió i projecció internacional a Mallorca ens l'ofereix Miquel Barceló. El 1982 Rudi Foch el va seleccionar a ell sol, de tot l'estat, per anar a la Documenta de Kassel, una de les fires més rellevants dins l'àmbit internacional. Des d'aleshores, els més prestigiosos galeristes d'Europa i d'Amèrica han sol·licitat la seva presència i han conduït la figura de Barceló a la consideració d'una imatge paradigmàtica del anys vuitanta: la del pintor jove-ric-famós, amb una ascensió de poquíssims anys.

Darrere del fenomen Barceló, ha estat característic de la dècada passada l'aspiració generalitzada de molts joves de convertir-se ràpidament en reconeguts. Com va dir el mateix Barceló, "als anys setanta els joves volien ser músics de rock, mentre que als vuitanta volien ser pintors". I

Pep Canyelles.

JUAN CELIA

això, si bé té l'avantatge d'introduir al món de l'art un major nombre de joves i donar la possibilitat a noves línies d'investigació plàstica, sovint té com a realitat la frustració.

Certs galeristes s'han apuntat a tot el que tenia l'adjectiu

jove i feia olor a expressiionisme o transvanguardia, encara que no manquen els crítics com J. Vicente Aliaga, que ha definit l'art dels vuitanta a Espanya com el de la imitació, frívol i poc analític; o com V. Combalia que l'ha

definit de dècada irreflexiva.

A Mallorca, la influència del fenomen Barceló es deixà notar en els pintors més joves i imitatius, encara que es tractà d'una moda sense massa durada.

Un dels aspectes més desta-

cats és la consolidació de Mallorca com un dels principals focus creadors de l'estat, si ens atenim a l'èxit assolit a fires com ARCO pel gran nombre tant de galeristes com de pintors que hi han participat. Galeries com Pe-laies, amb E. Carbonero, P. Canyolles, J.M. Menéndez

Maneu, amb J. Riera Ferrari o B. Roig; Lluc Fluxà, amb F. Lagias o N. Fuster, etc.

Malgrat aquesta quantitat d'opcions, la projecció internacional només l'han constituïda excepcions com la del mateix Miquel Barceló o la del pintor resident a Barcelona F. García Sevilla junt amb

Mallorca compta actualment amb un índex molt elevat tant de galeristes com d'artistes, que, amb més o menys freqüència mostren la seva obra. A tot això hem d'afegir altres espais expositius com el Palau Solleric, el de la Caixa d'Estalvis "Sa nostra", el Centre Cultural

excessiu si el comparem amb el nombre d'habitants. Això fa suposar que aquesta oferta s'ha mantingut gràcies a l'absorció per part de sectors amb necessitat d'invertir certes quantitats de doblers en objectes amb rendibilitat i lliures d'impostos, una pràctica bastant generalitzada per tot arreu, fruit d'una dècada de doblers fàcils i plena d'especulacions.

L'any passat, el crític M.J. Corominas organitzà a Calvià una mostra sota el títol de "50 Propostes Pictòriques a Mallorca" que ens oferí un ampli ventall de poètiques pictòriques d'autors mallorquins i d'alguns estrangers residents a l'illa. Pel que aquí ens interessa, que són els mallorquins, es va poder observar en aquesta instantània, una evident manca de propostes radicals que haguessin assumit una major contemporaneïtat i creativitat. La mostra oferia una àmplia varietat de tractaments matèrics, ferri i fins i tot conceptuals, encara que es notava en massa autors una excessiva atenció cap a certs temes i tractaments molt repetits en aquests darrers anys de modes efímeres i, per definició, eclèctiques. En aquest punt, el que resulta més interessant és seguir l'evolució creativa d'autors com J. Sastre, P. Canyelles, A. Socias o N. Carbonero, amb propostes intuïtives i línies d'investigació més assumides.

En aquests moments semblen incerts els camins que ens esperen. Després d'aquesta quantitat de pintors que ens han dut els vuitanta, la seva inestabilitat s'accentua amb la pròxima recessió econòmica. S'hi fan necessaris nous plantejaments allunyats de l'excessiva acomodació als dictats internacionals, i hi manquen idees amb continguts mínimament viscuts i sentits.

Jaume Reus

Mendiola.

JUAN CELIA

Rojas o R. Canet; Altair, amb P. Coll, T. Sastre, G. Mas o J.M. Ramírez; Ferran Cano-4 Gats, amb J. Sastre, P. Nebot, B. March, P. Bennassar, M. Duran, R. Forteza, B. Sansó o P. Echevarria; Bennassar, amb J.L. Maraver; J. Oliver

Joan Benassar, Joan Sastre o Antonio Socias. Junt a aquests noms és necessari citar altres autors més allunyats dels circuits comercials com G. Llabrés, M. Salem, L. Sampol o J. Pinya, entre d'altres.

del Gran Hotel de "La Caixa", a més de les sales d'exposicions d'ajuntaments com el de Calvià.

La iniciativa privada, sobretot de la mà de galeristes i col·leccionistes, ha provocat aquest augment que sembla